

Lapu šnabždesiu šnekiesu

I

Senē i šuonus debesis nuslinka.
Senē viejukā dulkikis suguldi.
Tik mona dūši kaip žuolie nulinka,
Atminus sāva suoda – Gulbis.

Dabā rudū. I dīnas tuokis trumpas.
Šešieliu sauli niekap nabišgauda.
Če rītmetīs, veiziek, viel vakars kumpsa,
I naktis renkas baisē baugis.

Dūk, Puondīvāti, bint sapni parēti
I pīedas, kur senē senē užžieli.
Kap nešdava muni tievuks un pēti,
Nunešk tin mona virpunti šešieli.

II

Jau doris mona pirštu napažintu –
Par ilgā išėjusi buvau.
Šešielē iš pakompiu susirinktu
Ir un takū sustuotu atuokiau.

Gal i muni žiūrietu užsimerkin,
Šnekietu šnabždesiu geltuonu lapu,
Katrī, gielieta vasara apverkin,
Prigloda pri senē lunkīta kapa.

Truobuos lungā akis užmirša.
I kīms apkortis, puo žuoliam užmigis.
Kap ražīnas liūb i kuojis piršta,
Kažkas tāp skaudē ī širdie īsmigis.

III

Briandu par pīva ba takēliu.
Pri kuoju žuolis glaustuos – pasiilga.
Juk tap ilgā buvau išėjus.
Dīnas rinkau kap žiamūgis un smilgas.

Atsiklaupu. Pagluostau. Vuo kuntriuoji!..
Tavuoji atmintis tikrā gilesni.
Ka rītmeti rasuom apsimigliuojai,
Atsibundi gīvesni i žalesni.

I mona bovūsis dīnas pažadink,
Nu pat šaknikiu ataugink iš nauji.
Aš, užmirštus žuodžius atradus,
Susibrauku anus kap žiamūgis i sauji.

IV

Un babūnis kalna vuobelis nagīvas,
Sulaukieji slīvā, agrezdū nalēka.
Tik atkalnie markstuos kumpariezas īvas,
Tik akmū iškišis sāva galva plēka.

Un babūnis kalna viejē sukiniejis,
Nie truobuos, nie stalda, i takū nabie.
Če vākā užaugti baisē paskubieji.
Aple kuojis glaustuos paraugus žuolie.

Gal i būčiau nējus un babūnis kalna,
Gal nabūč iškuojus puteli žīdū,
Al' kažkas pagluosti mona balta galva,
Kažkas atsidosta iš anū dīnū.

Atpuskū kuskeliem īvas apsidongsta.
Ruods, atēn babūni monis pasitikti.
Če tap tuol' nu žemis, tap natuol' i dongu...
Un babūnis kalna nuoru pasilikti.